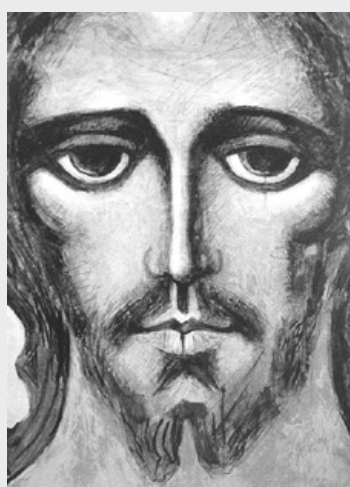

Nenápadné a nečekané vzkříšení

Když se Lucinka ptá pana profesora na konci prvního dílu Letopisů Narnie, jestli se do Narnie ještě někdy dostanou, pan profesor odpoví: „Samozřejmě, ale stane se to, až to budete nejméně čekat. Musíte mít však oči otevřené.“

Zdá se, že totéž můžeme říci o většině setkání se vzkříšeným Kristem a o samotném vzkříšení. Vzkříšení proběhlo v naprosté skrytosti beze svědků. V hloubi uzavřeného, temného a zapečetěného hrobu. Stráž spala. Teprve pak anděl odvalil kámen. Proč tato skrytost? Možná proto, abychom i my v podobné skrytosti, v nenápadných okolnostech našeho každodenního života očekávali Ježíšovo vzkříšení. Apoštol Pavel píše: „Váš život je s Kristem skrytý v Bohu.“ A Ježíš o této skrytosti učí, když mluví o modlitbě, postu a almužně. Modli se ve své komůrce! Posti se tak, aby to nikdo nevěděl. Almužnu dávej, ať pravice neví, co dělá levice! To všechno ti odplatí Otec, který je ve skrytosti. Náš Bůh je totiž skrytý Bůh.

V každém okamžiku můžeš hledat vzkříšeného Ježíše, který se skrývá v hlubinách tvého srdce. Jeho světlo v tobě zazáří zejména tehdy, když skrytě a nenápadně uděláš nějaký dobrý skutek. Lidé pak žasnou nad tím, jak Ježíš nečekaně a zázračně pomáhá. Tebe si přitom nikdo nevšimne. Vzkříšení pak začne působit svojí ohromnou silou skrze malé a nenápadné události. Pro povzbuzení si můžeme připomenout například název jedné z Chestertonových knih, *Ohromné maličkosti*. Nebo odkaz jistého irského světce, který po sobě zanechal nové a krásné kostely a kláštery plné mnichů. Jeho zásadou bylo nepřehlížet malé příležitosti ke

**Aleluja, Kristus vstal z hrobu, Aleluja!
Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu
ve světlo promění, Aleluja!**

*Radost z jeho vzkříšení všem farníkům a čtenářům
Života farností přeje o. Pavel Stefan, o. František
Urban, o. Jaroslav Kašpar, o. Jan Žilinský, jáhen
Ludvík Dřimal a jáhen Milan Kolos*

konání dobra. U proroka Zachariáše čteme: „Nepohrdejte dílem malých začátků“ a sv. Tereza nabízela Ježíši malé růžičky (drobné a nenápadné skutky lásky a sebezáporu). Po její smrti následoval déšť růží z nebe a tzv. uragán slávy.

Ježíšovo vzkříšení bylo také nečekané. Zjevuje se v situacích, které se jeví spíše jako překážka pro setkání s ním. A přece, opak je pravdou. Například dva učedníci na cestě do Emmauz vzkříšenému Ježíši říkají: „Ty jsi asi jediný, kdo neví, co se v těchto dnech stalo v Jeruzalémě.“ Považují ho za poutníka, který nic neví, a zatím mluví s tím, který ví vše. Anebo Maří Magdaléna. Pláče u hrobu a Ježíšovi říká: „Pane, jestliže jsi ho odnesl ty...“ Ten, kdo podle ní odstranil Ježíšovo tělo, je ve skutečnosti sám Ježíš.

Třetí podobnou událostí je setkání s Kristem na břehu Genezaretského jezera. Petr a ostatní opět chytají ryby. Nečekaně však vůbec nic nechytí. V tu chvíli už mohlo Petra napadnout: to už tady jednou bylo! Tento neúspěch mu mohl naznačit, že Pán je blízko. Nejsem odborník a na Genezaretském jezeře jsem nikdy ryby nechytal. Řekl bych ale, že celou noc spouštět síť a nechytit vůbec nic, je stejně velký zázrak jako během jediné chvíle chytit 153 ryb. Každý den se nám stane něco nečekaného. Škoda, že vidíme zázraky jen když se naplňují naše představy o štěstí. Co kdybychom se učili vidět zázrak i v nečekaných negativních událostech, které nás často rozladí, rozčílí a rozhodí. Nejsou tyto události předzvěstí toho, že vzkříšený Ježíš je blízko? Překážka je často cestou k Ježíši, anebo je to Ježíš sám, kdo se skrývá za touto překážkou. o. Pavel

U apoštola Indie: Dotkni se ran, vydrž pochybnosti

Evangelium druhé velikonoční neděle nám každoročně připomíná setkání vzkříšeného Pána s „nevěřícím“ (pochybujícím) apoštolem Tomášem. Toto evangelium inspirovalo Tomáše Halíka při návštěvě Indie k netradičním pohledům na jeho poselství.

V Madrasu mne odpoledne můj kolega vzal na místo, kde byl podle legendy apoštol Tomáš umučen, a pak do katolického sirotčince, který stojí opodál. Díval jsem se předtím i potom při cestách Indií hodně zblízka do bolestné tváře bídy, ale toto hrůzné místo zastínilo všechno. V postýlkách, které se spíše podobaly drůbežím klíčkám, ležely malé opuštěné děti, s bříšky nafouklými hladem, kostričky po-

tažené černou, často zanícenou kůží; v chodbách, které se zdály nekonečné, na mne odevšad hleděly jejich horečnaté oči a vztahovaly se růžové dlaně. V nedýchatelném vzduchu a ustavičném křiku a pláči tohoto pekla bídy se neslyšně pohybovaly řeholnice jako štíhlí černí andělé, příliš slabé jiskřičky pomoci v této beznadějí zející propasti nemoci a bezmocnosti, kde se člověk dusí palčivým studem za to, že má zdravou kůži, plné břicho a střechu nad hlavou. Bylo mi psychicky, fyzicky i morálně zle, chtělo se mi utéci – nejen z tohoto místa, ale z celé Indie, ba nejraději z celého našeho světa vůbec – jako Ivan Karamazov „vrátit vstupenku“ do světa, v němž trpí děti. *dokončení na straně 7*

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

František Lazecký – Velký pátek

A dokonáno jest. Jsou tváře samá krev a tělo jedna rána.
Žluč světa dopita, kopím bok proboden.
A stmívá se, k nebesům stoupá vzlykot žen.
Na pahorky a řeky se kloní hlava Pána.
Zde vítr hovoří a ovívá mně rány. Jen svět se domnívá,
že pro mne uzavřel dnes všechny svoje brány...

V mém srdci byli jste a všechno dal jsem vám,
ocet jsem prokvasil a třtině růsti dal,
i kůži zvířeti, jíž jsem byl bičován,
i slinu člověku, který mne poplival.

A ruku stvořil jsem, která mne ve tvář bila,
těž moc vám udělil, aby mne odsoudila,
kov dobrý v zemi skryl, z něhož jste hřeby skovali,
i dřeva, na němž jste mně lůžko schystali.

Tak naposledy dnes tě země objímám
rukama tělesnými i tělem živoucím,
jak vždy jsem v náruč bral a žehnal dítkám tvým.
Zde viz, pro tebe bok i ruce rozražené mám.

Do kvasnic vypil jsem tvé hoře bezedné
a všechno dal jsem ti na přání Otce nebeského.
A s tebou po všechny dny – Tělo mé a Krev těla mého.
Jeruzaléme, Jeruzaléme, čím byl bys beze mne?

Úvaha o Vzkříšení

(Autor: Olivier Clément, * 1924 v ateistické rodině, konvertoval ve 27 letech, později učil na teolog. fakultě sv. Sergeje v Paříži.)
Není snadné hovořit o vzkříšení – stejně jako je nesnadné mluvit o životě, o lásce, o všem, co je veliké. Vzkříšení pro mne neznamená něco, nýbrž Někdo – tj. Ježíš Kristus žijící. Co mne zajímá, není ani to, co se odehrálo před dvěma tisíci roky, nýbrž to, co se děje ještě dnes. Skrze svůj život, své utrpení, své radosti zakoušíme Vzkříšeného. To se dá spíše žít než vyjádřit.

Když hledíme na věci, nemyslíme na světlo, které nám umožňuje věci vidět. Nemyslíme na vzduch, který nám umožňuje dýchání.

Čím déle žijeme, tím více vidíme, jak je všudypřítomná smrt. Konec konců – jsou jen dvě skutečnosti: Láska a smrt. Smrt zdánlivě vždycky vítězí nad láskou. Tím, že Kristus byl vzkříšen – všechno se mění: Láska může zvítězit. Láska je silnější než smrt.

V Ježíši Kristu můžeme říci lidem: „Smrt je přemožena. Kristus je vzkříšen, bratře, ty žiješ na věky.“

otec Jaroslav Kašpar

Svatý Jiří Drakobijce

Karel Dostál–Lutinov

Občas doba dávná do země se vrací.
Po vlastech se ježí draci všelijací.

Neplazí se čtvermo, o dvou nohách chodí,
žerou víru, lásku, ve zlobě se brodí.

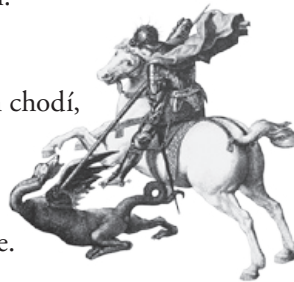
Žerou ideály, žerou čisté duše,
na klid, štěstí chodí jako na moruše.

Hoj, ty svatý Jiří: tys byl na ně chlapík!
Přijď jim zase jednou kopím zahrát kvapík!

Přijď nám zvednout hlavy, ty buď našim mistrem,
přijď nás vycvičiti v seku, skoku bystrém.

Uč nás brousit kopí, uč nás jak se míří,
jak se draku zatne. Hore, Svatý Jiří.

Otec Karel Dostál–Lutinov (1871–1923) farář ve svém rodišti Prostějově, básník, překladatel, publicista a organizátor (pseudonym volil podle otcova rodiště Lutonína). Seskupil kolem sebe mladé katolické básníky a spisovatele. Sám jako básník měl smysl pro všechny otázky současného života, ať politického, kulturního či společenského.
(V liturgii si sv. Jiří připomínáme 24. dubna.)

Svátek Milosrdenství

Chci, aby první neděle po Velikonocích byla svátkem Milosrdenství (Deníček sestry Faustyny 299).

Toto přání poprvé vyslovil Pán Ježíš v Plocku roku 1931, když projevil svou vůli ohledně vytvoření obrazu Božího Milosrdenství. V následujících letech je opakoval dokonce 14 krát a stanovil místo tohoto svátku v liturgickém kalendáři, důvod a cíl jeho ustanovení i způsob přípravy a slavení.

Volba první neděle po Velikonocích, která uzavírá velikonoční oktáv, ukazuje na těsnou spojitost mezi velikonočním tajemstvím vykoupení a svátkem Milosrdenství. Kristovo utrpení, Jeho smrt a zmrtvýchvstání jsou totiž vrcholným zjevením milosrdné lásky Boží. Plodem a zpřítomněním vykoupení jsou svátosti, o kterých mluví liturgie svátku Milosrdenství. Křest, svátost pokání a Eucharistie jsou nevyčerpatelnými prameny Božího milosrdenství, k nimž církev vede všechna pokolení na celém světě. Liturgie té neděle je proto vyvrcholením chvály Boha v tajemství milosrdenství.

Svátek Božího Milosrdenství nemá být pouze dnem zvláštní oslavy Boha v tomto tajemství, ale má být také dnem milosti pro všechny lidi, zvláště pro hříšníky. Toužím – řekl Pán Ježíš – aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky (Dn. 699). Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů (Dn. 300). V tento

den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti. Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat (*Dn. 699*).

Aby se využilo těchto velkých darů, je třeba splnit podmínky pobožnosti k Božímu Milosrdenství, čili:

- mít důvěru v Boha,
- konat skutky milosrdenství,
- být v milosti posvěcující (po svaté zpovědi),
- přistoupit k Prameni života, tedy ke sv. přijímání.

Žádná duše nenalezne ospravedlnění – řekl Pán Ježíš – dokud se s důvěrou neobrátil k mému milosrdenství, a proto má být první neděle po Velikonocích svátkem Milosrdenství a kněží mají v ten den duším říkat o tom mém velikém a bezedném milosrdenství (*Dn. 570*).

Přípravou na svátek milosrdenství má být nověna, spočívající v modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství po 9 dní (počínaje Velkým pátkem). V této nověně – slíbil Pán Ježíš – udělím duším veškeré milosti (*Dn. 796*).

Papež

V rámci televizního rozhovoru, který uspořádala Kirche in Not, hovořil kolínský arcibiskup Joachim kardinál Meisner o nové evangelizaci a o osobních zážitcích s Janem Pavlem II. a Benediktem XVI. Při příležitosti 2. výročí zvolení nového papeže (19. dubna 2007) přinášíme výtah z jeho vystoupení.

Světový den mládeže se dvěma papeži

Sotva tři týdny před svou smrtí mě pozval papež Jan Pavel II. na kliniku Gemelli. Řekl mi: „Čekáte na mne ještě v Kolíně?“ „A jak, Svatý otče! Nemusíte říct ani slovo. Vaše přítomnost je hlasitější než Vaše slova.“ Pak jsem se trochu sklonil nad lůžkem, položil jsem ruku na jeho slábnoucí paži a řekl: „Svatý otče, já neodejdu, dokud mi neslíbíte, že přijдете.“ Trochu se usmál a řekl: „Přijdu, ale jak, to určí někdo jiný.“ A to byl skutečně první Světový den mládeže se dvěma papeži: jedním zdola a druhým shora. Proto také byl tak intenzivní. Když jsme pak právě zvolili nového papeže, chtěl jsem říct: „Svatý otče, přijdeš přece do Kolína?“ Ale byl jsem tak rozrušen, že jsem nebyl schopen slova, a slzy mi tekly po tváři. A tu on řekl sám od sebe: „Ty, jdu s vámi do Kolína.“ A tu jsem si pomyslel: „Zvolili jsme správně.“

Tři velké události roku 2005: mučednická smrt, tzn. svědecké umírání Jana Pavla II., pak impozantní volba papeže a Světový den mládeže přinesly Církvi nesmírný rozkvět.

Jan Pavel II. – skutečný otec

Žijeme ve společnosti bez otců. A katolická církev má nejvyšší hlavu, která se nazývá papa, otec. Celá nerozdělená touha lidí po otci se soustřeďuje na tuto osobu. Dvacetisedmiletí a mladší nezažili jiného papeže než tohoto! Byl pro ně identifikační osobou. Kromě toho byl tento papež jako proutkař. On vyhledával skryté touhy lidí, aby na ně dával odpověď. Tak jsou Světové dny mládeže vynálezem tohoto papeže. Chtěl naslouchat hlasu mládeže. Řekl: „Mládež je svým původem blíže Boží stvořitelské ruce než já se svými

mi osmdesáti lety. Mají k Bohu lepší spojení než já papež. Dobře jsem udělal, když naslouchám mládeži, která ukazuje Církvi cestu do budoucnosti.“

Kardinál Stafford (byl prezidentem rady pro laiky a zabýval se dříve přípravou SDM) mi ukázal jeden dopis mladého Francouze. Píše v něm: „Přišel jsem domů z Říma jako jiný člověk. Zažil jsem sám sebe jako člověka s nesmírnou hodnotou. Poprvé jsem zažil, že někdo jiný pro mě plakal. Nejen někdo, ale papež.“ Ve velké katechezi papež vyprávěl, že on sám měl těžký život: nacistická diktatura v mládí, pak komunistická, matka záhy zemřela, pak bratr, sestra a nakonec otec. Jako student zůstal bez mateřské duše.

A pak papež řekl: „Ve světě, ve kterém se musíte uhnízdít jako mladí křesťané, jsou nároky ještě větší. Máte to mnohem těžší než já tehdy.“ A ze sympatie mu tekly po tváři slzy. „Pro mne pláče tento jedinečný muž,“ pomyslel si mladý Francouz. „Jakou cenu musím mít v Božích očích!“

Vlastně již blahorečený

Co mě na papeži Jana Pavla II. vždy dojímalo: Od něho odcházel člověk vždy lepší, než přišel. Když se ho člověk v rozhovoru zeptal: „Svatý otče, proč to říkáte takto?“, odpověděl, že mluvil o tom s Bohem, tak jako já mluvím se svým generálním vikářem o finančních záležitostech. Papež byl v ustavičném rozhovoru s Bohem. Byl stejně doma jak v nebi, tak i na zemi. Proto se stal papež Jan Pavel II. požehnáním pro svět. Již před konkláve ležely podpisové archy: „Subito beato“ (blahorečit ihned). Všichni kardinálové je podepsali. Má být ihned prohlášen za blahoslaveného. Bylo to spontánní blahorečení Božím lidem. Nebylo by to proti kanonickému právu, kdyby ho nový papež ihned blahorečil. Ale tento papež je moudrý muž a nechce přehlížet příslušné orgány. Tak musíme ještě nějakou chvíli počkat. Myslím, že my všichni ještě zažijeme, jak bude Jan Pavel II. blahorečen.

„Prosím tě, přijmi tu volbu!“

Před konkláve se kardinálové denně scházeli k poradám. V té době jsem zašel za kardinálem Ratzingerem (jsem každý měsíc v Římě a často jsme spolu obědvali nebo večereli) a řekl jsem mu: „Josefe, přicházím jako prorok.“ On na to: „Ven!“ „Ano, tak zacházejí bezbožní s proroky. Já zůstanu.“ „A co chceš?“ Já na to: „Musíš se stát papežem.“ „Ty jsi úplný blázen,“ řekl mi. Já na to: „Ne, já jsem katolík. Prosím tě, přijmi tu volbu, jestliže padne na tebe.“ On říká: „Modli se za mne, aby mě ten kalich minul.“

„Ano,“ řekl jsem, „a já se modlím jako Pán na Olivové hoře: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ Bolelo mě to v duši, v jaké úzkosti a nouzi jsem ho opouštěl. Ale myslel jsem si: Byla to moje povinnost, abych mu to jménem Církve řekl.

A protože jsem si tím nebyl tak zcela jist, byl jsem za ním pět hodin před konkláve ještě jednou. „Co tu zase chceš?“ Já na to: „Josefe, já jsem četl ve tvém životopise, že tvoje matka byla všemělec.“ „Ano, a co to má se mnou společného?“ „Když tvoje matka byla všemělec, tak ty jako její syn můžeš dokázat aspoň jedno.“ „A co?“ „No – stát se papežem!“

Koupil jsem v našem obchodě malou ruskou malovanou dózu. Byl na ní obraz Matky Boží východního typu – „trojruká“, tedy se třema rukama. Nevěděl jsem, komu ji mám

darovat. Ale nyní jsem to věděl a řekl jsem to: „Josefe, tvoje matka byla všemělec. A já ti dám k ní ještě jednu Matku. Budeš mít Matku, která může všechno, všechno, a ještě má tři ruce. Strč si ji do kapsy do kleriky. A když tě to přepadne, a budeš cítit, že se tě zmocňuje strach, sáhni do kapsy na Matku se třema rukama i se dvěma rukama. A pak si vesele řekni: „Já to zvládnul!“

Náhle je všechno jinak

Nikdy jsem ve svém životě nezažil, jak se může život člověka z ničeho nic zcela změnit. V předvečer papežské inaugurace řekl německý spolkový prezident: „Jak je to možné, že 120 dospělých mužů z nejrůznějších kultur je schopno zvolit papeže za méně než dva dny?“

To není možno srovnávat s parlamentním životem. My kardinálové předstupujeme se svými hlasovacími lístky před poslední soud od Michelangela, zvedáme vysoko ruku a říkáme: „Vyznávám před Kristem, svým budoucím soudcem, že jsem zvolil toho, koho pokládám za nejvhodnějšího.“ Tady končí všechny politické manipulace a triky.

Když má někdo většinu, není ještě papežem. Stane se jím v okamžiku, kdy řekne, že volbu přijímá. Pak ihned předstoupí nejmladší kardinál jáhen a přečte mu z evangelia sv. Matouše: „Ty jsi Petr a na té skálu zbuduji svou Církev a brány pekelné ji nepřemohou.“ Jáhen dodá jen jediné slovo: „A já pravím tobě, ty jsi teď Petr, Skála.“ A pak ubohého Petra odvedou, převléknou ho a on předstoupí. Od této chvíle jaká je to proměna! Tu jsem se zapřisáhl: Všechno protivné, negativní, co mne nyní potká, budu přijímat bez reptání a obětují to jako duchovní podporu tohoto nového Petra, který se nazývá Benedikt XVI.

Benedikt: 25 let „papežského noviciátu“

Papež Benedikt XVI. byl vždy velkým přítelem lidí, dobrotivým, pokorným, takovým, jakým je i nyní. Jen svou službu skromně vykonával za širokými zády velkolepého papeže Jana Pavla II. Přispěl rozhodným způsobem k tomu, že Boží lid si zachoval víru. V těch dvaceti pěti letech si tyto dvě velké duše nashromáždily vodu Ducha v té míře, že může nyní bohatě proudit. Benedikt XVI. měl 25 let papežského noviciátu, ve kterém sloužil svému předchůdci. Vždy jsem říkal, že kardinál Ratzinger je Mozartem teologie: křišťálově jasný, ale plný krásy, které se není možno nasytit, když ho čteme nebo mu nasloucháme.

Když byl zvolen, měli jsme v kolínském dómu děkovnou bohoslužbu s Mozartovou Korunovační mší. 1000 zpěváků spoluúčinkovalo. V kázání jsem řekl: „Po volbě Jana Pavla II. měl kardinál Wyszyński při bohoslužbě na rozloučenou říct: „Svatý otče, když se teď vrátíme do vlasti bez tebe, pak poklekne a budeme se modlit, až vzniknou v kamenech důlky.“ A já jsem 5000 lidí v dómě řekl: „Může se papež na naše modlitby spolehnout?“ Všichni vstali jako jeden muž a několik minut tleskali.

Všechno jsme to nahráli a CD jsme darovali papeži se slovy: „Svatý otče, jestliže si myslíš, že musíš skočit do Tibery, poslechni si tohleto z kolínského dómu a zůstaň dále papežem.“ Papež je také jen člověk. Má sice v popisu práce napsáno: „Posiluje své bratry.“ Ale kdo bude posilovat papeže? Jeho posiluje,

když se při generální audienci shromáždí 50 000 lidí, jeho posiluje ozvěna světové církve. Postarejme se o to, abychom měli radost z víry, radost z toho, že jsme katoličtí křesťané.

„Potom budeš moci psát knihy“

Kardinál Ratzinger chtěl již jako 70letý jít na odpočinek. Již tehdy nikdo před ním nebyl tak dlouho prefektem Kongregace pro nauku víry. Chtěl psát své důležité knihy. Papež Jan Pavel II. mi jednou řekl: „Domluv přece tomu kardinálovi Ratzingerovi. On mě tu nemůže nechat samotného. Můj pontifikát by dostal jinou, menší teologickou úroveň, než jaká je mi darována s kardinálem Ratzingerem.“ Já jsem mu pak řekl: „Josefe, ty nemůžeš nechat papeže samotného. Až odejde do nebe, pak můžeš psát své knihy.“ A už den po jeho volbě (byl jsem vůbec první, komu poskytl soukromou audienci, a při té příležitosti jsem mu řekl: „Svatý otče, to je dobré, že mě zavčičuješ. Když se někde spleteš, já to neřeknu.“) mi řekl: „Tys mi kdysi řekl, že pak budu moci psát své knihy. A já teď sedím tady.“ Ale já jsem mu řekl: „Ty knihy, které jsi už napsal, začnou lidé teprve teď správně číst.“

Charita informuje

Zrušení CHOPS na území Valašského Meziříčí (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba)

Ve Valašském Meziříčí a přilehlých obcích bohužel ke dni 31. března 2007 končí Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba.

Posláním a cílem této činnosti bylo přicházet do domácího prostředí k potřebným lidem, kteří se nemohli sami o sebe postarat, ať již z důvodu fyzického handicapu, vysokého věku nebo nepříznivých sociálních podmínek. Prostřednictvím pečovatelské služby jim byla poskytována pomoc při uspokojování základních životních potřeb, zdravotní péči, vedení domácnosti a zajišťování jejich práv a oprávněných zájmů. Nezbytnou součástí celého komplexu služeb bylo sociální a sociálně-právní poradenství poskytované sociálním pracovníkem, a to telefonicky nebo při osobním setkání v sídle poradny a v domácnosti uživatele. Pro klienty bylo během několika let zorganizováno i mnoho zájezdů, odpoledních posezení a společenských akcí, které ještě více prohlubovaly vzájemné vztahy a porozumění všech klientů a zaměstnanců.

Po domluvě se veškerá činnost a péče o klienty přenechala Diakonii, která je stále v kontaktu s Charitou Valašského Meziříčí. Protože má z hlediska ekumeny Diakonie a Charita podobné poslání, nevylučuje se další možná spolupráce těchto dvou zařízení v rámci duchovní nebo duševní pomoci. Vždyť tito lidé budou stále potřebovat dobrovolníky a ochotné pomocníky, kteří jim budou nakloněni a i v jejich pokročilejším věku a zdravotním stavu mohou společně nacházet pocit vyrovnanosti a smíření, které je pro ně tak potřebné.

Protože byly od MPSV poskytnuty finanční prostředky na chod pečovatelské služby v Kelči, tato služba nezaniká a bude pokračovat nadále během tohoto roku. Profesio-

nální tým se bude stále snažit nabízet uživatelům takové programy, které by jim pomohly uspokojovat jejich fyzické, psychické, sociální, duševní i duchovní potřeby.

Veronika Kondrátová

Opět jsou tady „Perníčky pro Azylový dům“.

ISS–COP Valašské Meziříčí upeče perníčky ve tvaru cihliček. Finanční částkou na suroviny přispěje obchodní ředitelka Českomoravské stavební spořitelny, a. s. paní Marie Hlavicová z Valašského Meziříčí.

Studenti a dobrovolníci budou perníčky prodávat 15. dubna 2007 před katolickým a evangelickým kostelem ve Valašském Meziříčí a okolí po bohoslužbách, od 16. do 20. dubna 2007 se budou prodávat na náměstí ve Valašském Meziříčí a v Rožnově pod Radhoštěm, kde nám s prodejem pomohou studenti Střední školy cestovního ruchu, s. r. o. z Rožnova pod Radhoštěm. Tato akce se opakuje již po čtvrté a výtěžek i nyní poputuje na rekonstrukci Azylového domu pro matky s dětmi v tísni.

Akce je součástí probíhající kampaně „Děti – svědkové domácího násilí“, kterou pořádá Charita Valašské Meziříčí. Za případnou podporu koupí perníčku všem děkujeme.

Lenka Machalská

ZŠ Salvátor

Přijímací zkoušky

V pondělí 23. dubna budou pro žáky 9. tříd přijímací zkoušky na střední školy. Přejeme jim mnoho úspěchů!

Divadlo

Představení **Zkrocení zlé ženy** zhlédnou žáci 8. ročníku v divadle ve Zlíně v úterý 15. května 2007.

Školní akademie

Další ročník této tradiční školní akce se uskuteční v pátek 1. června v 15³⁰ v sále KZ. Zajímavý program se již připravuje. Všichni jste srdečně zváni!

Škola v přírodě

Žáci 6. a 8. ročníku pojedou na školu v přírodě v týdnu od 16. do 20. dubna do Březové u Říмова (okres Třebíč).

V termínu od 23. do 27. dubna se vypraví za stejným účelem žáci 1., 2. a 3. ročníku do Velkých Karlovic.

Všem čtenářům Života farností přejeme požehnané a radostné Velikonoce!

Jana Dobešová

Dopis sestry Marie Faustýny Meziříčanům

Milí bratři a sestry,
milost, pokoj a láska našeho Pána Ježíše Krista ať je s Vámi se všemi. Byla jsem požádána, abych napsala do ŽF o mé cestě k Bohu, proto se o to pokusím. Na úvod Vás všechny co nejsrdečněji zdravím z našeho kláštera cisterciáček v Düsseldorfu v sousedním Německu, Vás, kteří jste skrze vzdálenost v kilometrech daleko, ale skrze víru a lásku jste mi velmi blízko. Mé rodné jméno je Lenka, pocházím z Juřinky a před mým odchodem do kláštera jsem pracovala v meziříčské městské nemocnici jako zdravotní sestra. A protože si Pán povolává většinou ty nejslabší, aby se nikdo nemohl vychloubat a aby zazářila o to více Boží moc a láska, proto i mě Pán pozval, abych ho následovala. Když se dívám zpět na svůj život, musím děkovat Pánu a chválit ho za všechno, co On již v mém životě vykonal a jak doufám ještě vykoná! Neboť mým přáním bylo vždy vdát se, mít děti, ale jednoho dne mi Bůh ukázal, že má se mnou úplně jiné plány. Bylo to pro mě těžké přijmout povolání do zasvěceného života, protože jsem měla o životě v klášteře ty nejhorší představy. Dlouhou dobu jsem nevěděla, kde mě Pán opravdu chce mít. V mém hledání mi bylo velkou pomocí neokatechumenátní společenství, kde jsem díky liturgiím a eucharistii víc a více chápala, že se nemusím bát následovat Pána, protože On chce jen, abych byla šťastná. Dostala jsem od našich katechetů kontakt na cisterciácký kontemplativní klášter v Dánsku, který jsem na konci jubilejního roku navštívila. Tehdy mně dal Pán zakusit, že On sám stačí a že mě miluje nekonečnou láskou, která se nedá srovnávat s žádnou lid-

skou láskou. Také jsem viděla, že život v klášteře není vůbec tak hrozný, jak jsem si původně představovala, naopak jsem zakusila harmonii mezi modlitbou a prací, a hlavně, že život v klášteře je často plný radosti a smíchu. Pochopila jsem tehdy, že povolání do zasvěceného života je především povoláním k lásce a radosti. A tak jsem na slavnost Panny Marie Immaculaty 8. prosince 2001 do tohoto kláštera v Dánsku vstoupila. Po půl roce postulátu jsem přijala hábit a nové jméno – mé nynější Maria Faustýna a začala tak noviciát. Po roce jsem složila 1. sliby a v loni v srpnu sliby věčné – v našem konventě jim říkáme sliby slavné. Mezitím jsem byla vyslána spolu s dalšími sestrami do našeho nového kláštera v Düsseldorfu a zde pokračujeme v naší misii – ve chválách Nejsvětější Trojice a v modlitbách za celý svět.

Čas noviciátu je ale hlavně obdobím, kdy se rozpoznává, jestli je to opravdu ta cesta, ke které Bůh volá. Znamená to také opustit všechny, které člověk měl rád, všechno, na co byl zvyklý, všechny své jistoty a své vlastní plány. A to vše kvůli jednomu – kvůli Ježíši Kristu. Proto člověk v noviciátě velmi rychle a do hloubky poznává sám sebe, pravdu o sobě, jestli je schopný následovat Pánovo volání. I já jsem viděla, že to pro mne není vůbec jednoduché opustit všechno, co jsem dříve měla ráda – rodiče, blízkou rodinu, přátele, mé společenství, práci zdravotní sestry, mé plány se životem a také rodnou vlast, její zvyky a řeč... to vše bylo pro mne často velkou zkouškou. V těchto situacích mě Bůh chtěl naučit jedné důležité věci, abych se vždy spoléhala jen na Něj, na Jeho pomoc; a že právě když jsem slabá, tak tehdy jsem s Ním silná.

Také před mými věčnými sliby mě přepadlo mnoho pochyb-

ností, jestli konám Boží vůli, jestli jsem na správném místě a budu-li mít dost síly žít celý život v klášteře... Dnes jsem ale vděčná za toto období zkoušek, protože jsem o to víc mohla zakusit Boží pomoc a účinky modlitby srdcem, tzv. Ježíšovy modlitby, kterou jsem se tehdy znovu začala modlit. Tato modlitba je pro mne tou nejsilnější zbraní – kdykoliv mám nějaké těžkosti či pochybnosti, začnu se ji modlit a síla Ježíšova jména zažene všechny zlé mocnosti a síly na útek. Vám všem, kteří jste v situacích, které přesahují vaše síly a schopnosti, bych proto chtěla tuto modlitbu doporučit. Je velice jednoduchá – spočívá v opakování věty „Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou!“ Anebo si můžete zvolit jakoukoliv jinou větu, ve které bude slovo Ježíš. A když vám bude nejhůře, začněte vzývat Ježíše touto modlitbou, brzy uvidíte její účinky. I já jsem tehdy zakusila rychlé účinky této modlitby. V mém srdci nastal totiž hluboký pokoj a radost, že se mohu stát Kristovou nevěstou. S vděčností jsem pak prožívala své slavné sliby, kterých se někteří z vás zúčastnili a na které jste mi také přivezli plno darů z farnosti – ještě jednou všem farníkům srdečně Pán Bůh zaplat! Při těchto slibech jsem zakusila, že to nejsem já, kdo dává něco Bohu, ale že je to Bůh, který mě sám sebou obdaro-

vává v míře převyšující všechna má očekávání. A vše, co jsem si myslela, že dám Ježíši jako choť – vše, co jsem měla ráda – to vše mi vrátil proměněné a rozmnožené – svěřil mi do modliteb nejen vás všechny, ale i celý svět.

Proto vám chci napsat, budete-li potřebovat, abychom se modlily za vás, vaši rodinu či známé, napište nám vaše intence a my je budeme předkládat v modlitbách Bohu. Naše adresa je Herz Jesu Kloster, Kaiserstrasse 40, D-40479 Düsseldorf.

Na závěr chci poděkovat z celého srdce vám všem, kteří jste se za mne také modlili, neboť vím, že mohu-li být Kristovou nevěstou, tak že to je jen díky nekonečnému Božímu milosrdenství a také díky vašim modlitbám. Pán Bůh vám to 1000x odměň! I nadále nás chci svěřit i do vašich modliteb, abychom v naší službě Pánu i vám neochabovaly a naplňovaly naše poslání. Já na vás také velmi často myslím ve svých modlitbách a prosím Pána, ať vám žehná.

S pozdravem Marie Faustýna

Naše ulice I

Na stránkách ŽF byly v poslední době uveřejněny mimo jiné dvě série příspěvků: “Malé ohlédnutí” (dějiny našich farností) a “Naše kostely.” Chtěl bych k nim nyní přidat třetí krátký seriál, tentokrát s názvem “Naše ulice”. Město Valašské Meziříčí má víc jak 130 ulic. Některé z nich jsou pojmenovány po duchovních velikánech našeho národa, kteří měli určitý vztah k našemu městu: buďto odsud přímo pocházeli, nebo zde působili, jiné osobnosti zase svým životním příkladem ovlivňovaly zdejší obyvatele. Můžeme nalézt tyto názvy: Blahoslavova, Domluvilova, Husova, Chelčického, Karafiátova, Komenského, Křížkovského, Sušilova, Třanovského, v městské části Hrachovec pak ulici pojmenovanou po olomouckém arcibiskupu Františku Saleském Bauerovi. V následujících třech číslech ŽF uveřejníme vždy několik poznámek ke každé z těchto osobností, jejichž jména nám připomínají právě výše zmíněné meziříčské ulice.

Jan Blahoslav (1523–1571) pocházel z měšťanské, velmi bohaté rodiny z Přerova. Studoval na školách jednoty bratrské a ve Wittenbergu (zde se seznámil s Martinem Lutherem). Vystudoval teologii a roku 1557 se stal biskupem jednoty bratrské. Usadil se v Ivančicích, odtud řídil celou církev. Jeho dílo lze považovat za předchůdce díla Jana Amose Komenského. Z nejdůležitějších vzpomeňme: “Gramatika česká” – patří k nejvýznamnějším dílům naší země této doby a svým způsobem umožnila nebo se alespoň velkou měrou zasloužila o vydání Bible kralické; “Filipika proti misomusům” – tímto spisem se pokoušel zapojit jednotu bratrskou do dění a vytrhnout ji z její dobrovolné izolace; “Muzika” – česky psaná hudební trilogie (měla nahradit všechny latinské spisy o hudební teorii). “Bratrský archiv” – Blahoslav chtěl písemně zpracovat celé dějiny

jednoty bratrské, stihl však jen 15 knih. (Prakticky se pokoušel znovu napsat archiv, který v roce 1546 shořel.) “Šamotulský kancionál” – sborník písní jednoty bratrské. Blahoslav také přeložil z řečtiny celý Nový zákon, který byl po revizi přejat do Bible kralické.

Eduard Domluvil (1846–1921), roku 1869 vysvěcen na kněze. V roce 1873 se stal učitelem náboženství na gymnáziu ve Valašském Meziříčí. Věnoval se muzejnictví, historii a národopisu. Stál u zrodu valašskomeziříčského muzea, nejstaršího na Valašsku, a řídil jeho časopis. Napsal “Paměti města Valašského Meziříčí a městečka Krásna” (1878), “Obrazy ze života rolnického lidu na Valašsku od 16.–19. století” a “Valašskomeziříčský okres”. Byl rovněž členem Muzejní společnosti v Brně. V roce 1901 byl na místním hřbitově vysvěcen pomník zbudovaný všem vojínům raněným v bitvě u Slavkova (došlo k ní roce 1805) a zemřelým v tehdejším Meziříčí nad Bečvou. Při této příležitosti sestavil P. E. Domluvil dějepisný přehled, v němž jsou uvedena mimo jiné jména všech vojáků padlých v oné bitvě. Krom jiného se zajímal o včelařství. Známý je jeho výrok charakterizující včelu: “Malý to tvor a neúhledný, ale pro své nápadné vlastnosti a dílo lidem od dob nejdávnějších velevzácný.”

Jan Hus (1371–1415) patří k předním osobnostem české reformace. Vzdělání získal nejprve na městské škole v Prahaticích, později studoval v Praze. Zde přijal roku 1400 kněžské svěcení. Husova kazatelská kariéra začíná ještě na konci 14. století, kdy káže v kostele sv. Martina v Praze, nicméně do povědomí těch nejširších lidových mas se dostává až po roce 1402, kdy začíná kázat v Betlémské kapli na Starém Městě pražském (ta patří ve své době k největším církevním prostorům v Evropě, dokáže pojmut i tři tisíce posluchačů). Ve svých kázáních žádá Hus nápravu a očistu církve, brojí proti hromadění majetku církví, proti

svatokupectví, tj. obchodu s odpustky či proti rostoucímu vlivu církve na světskou politiku. Hus byl výrazně ovlivněn učením oxfordského profesora J. Viklefa. Již v roce 1410 se proti Mistru Janovi obrací česká církevní hierarchie. Ta si na papeži vymůže bulu, kterou je zakázáno šířit Viklefovo učení – Jan Hus se odmítne podřídit, odmítne se též dostavit k římské kurii, kam je předvolán – papežská kurie pak Husa uvrhne do klatby. Ten později odchází na venkov, kde vznikají některá jeho díla: “Knižky o svatokupectví” (zde napadá především obchod s odpustky), dále “Postilla” (tj. “Vyloženie sv. čtení nedělních”, dnes nejrozšířenější Husovo dílo) a “Výklad Viery, Desatera a Páteře”. V této době vznikají i nejvýznamnější latinsky psané Husovy spisy: “De sex erroribus” (známé spíše pod českým “O šiesti bludech”) a “De ecclesia” (“O církvi”). Jan Hus se významně zasloužil i o vývoj českého jazyka jako takového – zjednodušuje jeho pravopis a zavádí do něj interpunkční znaménka. Na výzvu krále Zikmunda odjíždí roku 1415 na církevní koncil, svolaný do Kostnice, aby obhájil své učení. Protože odmítne odvolat některé Viklefovy zásady, je prohlášen za kacíře a odsouzen k trestu smrti upálením. Umírá se jménem Panny Marie na rtech.

podle pramenů sestavil P. František Urban

U apoštola Indie: Dotkni se ran, vydrž pochybnosti

Ale právě v té chvíli mi kdesi z hloubky vytanula věta: „Dotkni se ran!“ A znovu: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku.“

Vyšel jsem ven a připomenul jsem si celý příběh apoštola Tomáše, jak jsem jej dopoledne četl z Janova evangelia na hrobě „patrona pochybujících“. A náhle ten důvěrně známý text pro mne dostal úplně nový smysl. Nemohu věřit, dokud se nebudu dotýkat ran, utrpení světa – neboť všechny bolestné rány, všechny bídy světa a lidstva jsou „rány Kristovy“. Nemám právo vyznávat Boha, pokud nevezmu vážně bolest svých bližních. Víra, která by chtěla zavírat oči před utrpením lidí, je jen iluze.

Možná, že pochybnost apoštola Tomáše byla zcela jiného druhu, než jak předpokládáme my, děti scientistického a pozitivistického věku. Tomáš byl muž odhodlaný následovat svého Mistra až k hořké smrti; vzpomeňme, jak reaguje na Ježíšova slova, že je třeba jít k Lazarovi: „Pojďme, ať zemřeme s ním!“ Bere vážně kříž – a zpráva o zmrtvýchvstání se mu mohla jevit jako příliš levný happyend pašijového příběhu, jehož smysl možná chápal hlouběji než ostatní apoštolové. Kristus k němu přichází a ukazuje mu své rány. To znamená: Zmrtvýchvstání není „vymazání“, znehodnocení kříže. Rány zůstávají ranami.

Zvěst o zmrtvýchvstání znamená především to, že Bůh se přiznal k Ukřížovanému, kterého lidé odvrhli: Kámen, který stavitelé zavrhlí se stal kamenem úhelným. Bůh slyšel smrtelný výkřik svého Syna, před nímž si lidé zacpávali uši a před nímž i apoštolové ve strachu utekli. A víc: Skrže výkřik svého Syna, skrže jeho kříž a smrt slyší křik všech obětí v bezpočtu nocí našich dějin. „Dějiny píší vítězové“ – ale Bůh

slyší oběti. Nedopustí, aby se jejich životy zřítily do tmy nicoty a absurdity. Smrt, násilí a bezpráví, ať se nyní zdají jakkoliv silné, nebudou mít poslední slovo. To je také – a možná především – smysl zvěsti o vzkříšení, kterou bychom si neměli plést se „senzační historkou o oživení mrtvol“.

Je mnoho způsobů, jak zavírat oči před utrpením a zlem ve světě. I náboženství a teologie poskytují desítky cest, jak zlo „odvysvětlit“, jak se zbavit tohoto kříže naší víry. Počínaje Jobovými přáteli v jedné z nejhlubších knih Starého zákona si zbožní lidé mnoha staletí vymýšlejí množství teorií o tom, jak uniknout před tíživým, pohoršujícím tajemstvím zla a bolesti. Mnoho knih se snaží pocukrovat bolestné rány zbožnými frázemi nebo se virtuózní argumentací příliš lehce přenést přes propast mezi faktem utrpení a vyznáváním dobrého a spravedlivého Otce všech lidí.

Teprve tváří v tvář tragédiím dvacátého století se v teologii – „teologii po Osvětlení“ a „teologii po Gulagu“ – probudil stud nad pokusy bagatelizovat zlo zbožnými konstrukcemi. Příliš evidentní, nepopíratelná přítomnost zla v naší době zahradila mnoha lidem cestu k víře a důvěře v Boha. Je snadné splést si Boží mlčení s Boží neexistencí – úkolem teologa je připomínat, že bychom mezi tvrzením „Bůh mlčí“ a „Bůh není“ měli nicméně pečlivě rozlišovat.

Boží dobrotu a spravedlnost nelze racionalisticky přistříhnout na míru lidských představ o tom, co je dobré a spravedlivé. Dialog s Bohem o tajemství zla a utrpení vždycky asi nakonec musí skončit jako v knize Job: člověk si přikryje ústa a skloní se před nepochopitelností Skutečnosti. Ale toto zmlknutí – jak vidíme nejlépe právě v knize Job – je výsledkem předlouhého a bolestného procesu, zápasu, proměny mysli. A víra, jak jsem hluboce přesvědčen, není až oním stavem na konci tohoto procesu: víra je celý tento proces. Skutečnost víry bychom velice zredukovali a zmrzačili, kdybychom ji ztotožnili jen s okamžikem konečného vítězství nad pochybnostmi. Víra je pozemská skutečnost, patří ke stavu poutníků – ale k tomuto stavu, a tedy i k víře, patří také všechna zranitelnost a obtíže lidí na cestě, tedy i stálá přítomnost neodbytných otázek, pokušení a pochyb. Víra není konečným vítězstvím, nýbrž spíš stálým zápasem s pochybností.

Ale udělejme ještě jeden krok: víra nespočívá jen v překonávání a odstraňování pochybností, nýbrž i ve schopnosti je snášet a vydržet. O lásce, rodné sestře víry, je psáno: láska všechno snese, všechno vydrží. Neplatí to také o víře? Nepatří k síle a ospravedlnění víry také její schopnost unášet pochybnosti a kritické, palčivé, těžko zodpověditelné otázky? Ježíšovo slovo Tomášovi, který se dotkl jeho ran, „nebuď nevěřící, nýbrž věřící“ se obvykle čtou: odlož pochybnosti a uvěř. Na prahu sirotčince v Madrasu mne však napadl jiný smysl těchto slov: Vezmi na sebe kříž svých pochybností a s ním mne následuj. Místo, kde se se mnou – přes všechny své pochybnosti – vždy setkáš, nebude ráj jistot, nýbrž rány světa, protože to jsou moje rány.

*Vybráno ze stejnojmenné kapitoly knihy
T. Halíka: Co je bez chvění, není pevné.*

Poděkování

Ve středu 4. dubna v 10³⁰ jsme se rozloučili v kapli na hřbitově se zemřelým Janem Jedelským. Na přání zemřelého proběhl pohřeb v rodinném kruhu a před pohřbem nebylo zveřejněno parte. Proto bych chtěla touto cestou poděkovat všem, kdo se za zemřelého modlili po dobu jeho těžké nemoci.

Veronika Jedelská, manželka.

Mariánské informace

- 13. května si připomeneme 90. výročí prvního zjevení Panny Marie ve Fatimě. Je to určité důvod znovu si připomenout její naléhavé výzvy k modlitbě, obrácení k pravému Bohu a obětem za spásu nesmrtných duší. Také důvod učit se rozlišovat to podstatné pro náš život od nepodstatného či škodlivého. Svět se během těchto let rozhodně nestal bližším Bohu, ba naopak. Panna Maria nás mimo jiné pozvala k zodpovědnosti za lidi kolem nás a znovu nás povzbudila, abychom šli k Ježíši a za ním, jako jedinou cestou. Kdyby bylo více alternativ, sám Ježíš i jeho Matka by nám o nich řekli a tyto cesty nám ve své lásce nabídli. Ale to se nestalo.
- V této souvislosti bych chtěl varovat před nabídkami, které jsou nám prezentovány kousek od hlavního vchodu do kostela v alternativním centru Viveta. Jde o aktivity, které nemají s křesťanstvím nic společného, i když se zdají na první pohled zcela neškodné a někdy přímo lákavé. Chci připomenout, že všemohoucí Ježíš má v našem chrámu stálou pohotovost, tedy non stop 24 hod. Jeho ordinanční hodiny jsou v neděli od 6³⁰ do 10³⁰ a od 18³⁰ do 19³⁰, v pondělí, čtvrtek, pátek ráno od 6³⁰ do 7¹⁵ a večer od 18³⁰ do 19¹⁵, v úterý od 6³⁰ do 7¹⁵ a ve středu od 18³⁰ do 19¹⁵. Pro Krásno má u sv. Jakuba ordinanční hodiny v sobotu od 17³⁰ do 18³⁰. Zvláštní ambulanti péči nám Ježíš poskytuje ve farním kostele každý čtvrtek od 19¹⁵ do 20¹⁵ a doslova lázeňskou kúru každý první pátek v měsíci po celý den a následnou noc. Je k nám tak štědrý, tak proč jej odmítat a přijímat tzv. alternativní cesty k uvolnění, meditaci apod. za pomoci „kamaráda“ Budhy ve Vivetě.
- Kdo by chtěl, mohli bychom se denně pomodlit 1x Korunku Božího milosrdenství za organizátory i návštěvníky programů ve Vivetě.
- Protože další číslo ŽF vyjde až koncem května, připomínám, že 20. oblastní setkání členů Fatimského apoštolátu a mariánských ctitelů se uskuteční v úterý 15. května 2007 v našem farním kostele.
- Pouť FA do Medžugorje je naplánována ve dnech 19. až 25. srpna 2007. Přijímám přihlášky.

Požehnané svátky Zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista a také milostmi bohatý mariánský měsíc květen přejí a vyprošuje čtenářům ŽF

Václav Chládek

Křest přijali

Lešná

Eliška Pikulová

Branky

Karolína Mrnušítková

Valašské Meziříčí

Ladislav Horváth

Jindřich Dominik Petr

Petr Randus

Erik Kopečný

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Ladislav Višněvský *29. 9. 1938 +25. 2. 2007, Králova 61

Ladislav Snídal *28. 6. 1921 +27. 2. 2007, Poličná 375

Marie Vlčková *11. 3. 1957 +1. 3. 2007, Oznice 77

Antonie Nová *24. 10. 1925 +2. 3. 2007, Juřinka 46

Pavel Houzar *2. 2. 1949 +11. 3. 2007, Krhová 420

Anna Juráňová *11. 4. 1925 +10. 3. 2007, Křivská 55

Anna Víchová *28. 7. 1928 +19. 3. 2007, U Apolla 694

Anna Václavíková *16. 8. 1922 +11. 3. 2007, Michalkovická 195, Ostrava

Marie Vychopeňová *25. 9. 1917 +2. 3. 2007 Na Příkopě 578

Branky

Vojtěch Souček *4. 7. 1957 +23. 2. 2007, Police 154

Ludmila Měkotová *18. 9. 1920 +3. 3. 2007, Branky 169

Josefa Černochová *19. 10. 1921 +11. 3. 2007, Police 47

Petr Dufek *11. 9. 1946 +20. 3. 2007, Branky 253

M E D Ž U G O R J E

Mezinárodní modlitební festival mládeže 2007

Čas prázdnin a dovolených se kvapem blíží a ty možná plánuješ, kam že letos pojedíš. Na hory..., či k vodě...? Nemůžeš si vybrat? Tak pojed' s námi do Medžugorje! A budeš u vody i na horách, v zahraničí i mezi svými, odpocívat i na sobě pracovat, a pak ještě dlouho na vše v dobrém vzpomínat. Program bude jako vždy dobře připravený, zajímavý a pestrý. Říkáš, že jsi s mládeží společně nikde nebyl či nebyla, a že pořádně z farnosti ani nikoho neznáš? To vůbec nevádí. Neboj, jen nastoupíš do autobusu a uvidíš, jak rychle se skamarádíš. Těšíme se na tebe. A ještě něco: účast přislíbil i o. František, kterému se vloni moc líbilo. Festival proběhne v termínu od 29. července do 7. srpna 2007. Přihlásit se nebo se dozvědět více můžeš od Jindráče – 606 724 928, Luigiho – 776 383 354 nebo dalších.

Lojza Folvarčný

Život farností číslo 4, ročník XIV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@razdva.cz, anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 8. dubna 2007

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>